

Salutació

HIGIA neix en una de les fases més intenses i dramàtiques de la lluita que ve sostenint l'home, des del seu origen, contra el medi i contra ell mateix, per tal de superar-se i anar complint la llei natural de la seva elevació biològica progressiva.

Si lent ha estat el compliment d'aquesta llei a través de tota la història de la humanitat, ara, després de la guerra mundial i dels aconteixements que l'han succeïda, ha pres el caire d'una veritable febre anàrquica i impulsiva. Febre que ha convertit la humanitat en un veritable bullidor de passions, d'odis, de desenfrenaments, de lluites estèrils. Arreu veiem l'abús que l'home fa de la seva pròpia naturalesa, els excessos de tota mena, l'esgotament físic, intel·lectual i moral, la burla, gairebé, de les lleis naturals, si aquestes permetessin d'ésser burlades.

Però com que les lleis de la naturalesa mantenen sempre llur prepotència, malgrat que llur mateixa grandesa faci semblar a voltes que no és així, ha succeït que el burlat ha estat el propi burlador: veiem avui com els individus més assenyats, i fins els biològicament superiors, ja sigui per excessos de treball o d'altra mena, però sempre per atemptar contra la higiene, perden llur control amb una facilitat que esborrona; i els biològicament inferiors, sovint més allunyats encara de les normes de la higiene, tenen ja la desorientació com a norma habitual, i, incapaços definitivament de recobrar-se, no albiren ni un dels fars que podrien salvar-los de llur naufragi desesperat. Al capdevall d'aquest camí sense nord, d'aquest veritable estat psicopàtic, campeja sempre la degeneració moral i física, el terreny més esplèndidament abonat per a totes les malalties.

I és que en aquest estat evolutiu de la lluita pel millorament individual i col·lectiu, s'ha deixat massa a segon terme—tot i l'actual desenvolupament frondosíssim dels esports—el cultiu integral—físic, intel·lectual i biològicament moral—de l'home, que s'ha vist desviar brutalment, de faisó completament unilateral, vers el millorament material, i desplaçat inconscientment de tot altre millorament. I atès que el veritable progrés humà, perquè sigui legítim, té com a condició l'ésser sempre integral—com integral és la perfecció—, veus aquí perquè la consciència humana col·lectiva ha arribat a l'estat actual de desequilibri alarmant.

Enfront d'aquest desequilibri, on trobar un remei eficaç?

Al compàs d'aquell moviment vers el millorament material, la Medicina ha fet també avenços transcendents: ha transformat en realitat esplendorosa veritables quimeres d'antany; ha assolit la curació de malalts que mai no haurien ni somniat curar-se; ha arribat a evitar malalties, epidèmies i endèmies que abans hauria estat fatal llur aparició. Així ha estat com de progrés en progrés, de la curació a la prevenció de les malalties, i entrant cada dia més en relació